

Arrest

nr. 74 852 van 9 februari 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 29 december 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 november 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 23 januari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HOEDENAEKEN, die loco advocaat M. ROETS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een Russisch staatsburger te zijn van Tsjetsjeense origine wonende te Dagestan. Uw problemen zijn begonnen op 25 juli 2011 's morgensvroeg toen gemaskerde personen in camouflagekledij uw huis binnenvielen. Uw vrouw en kinderen waren thuis. De agenten sloegen u en stelden u vragen over wat u de dag voordien had gedaan en waar uw wagen was. U had uw wagen op 24 juli 2011 uitgeleend aan uw collega, B. A. (...). Sinds die dag hebt u hem niet meer gezien of enig nieuws van hem vernomen. U weet alleen dat er twee andere personen betrokken waren bij het plegen van de aanslag waarvoor uw auto werd gebruikt. Inderdaad, op 24 juli werd een blokpost beschoten vanuit uw auto door bovenvernoemde personen. U werd op 25 juli 2011 gearresteerd en meegenomen naar de GOVD-afdeling van Khassav-Yurt. Bij aankomst op het politiekantoor werd u geslagen door een menigte. U vermoedt dat het agenten van de OMON waren. U verloor het bewustzijn en werd wakker in

het ziekenhuis. U verbleef van 25 juli 2011 tot 10 augustus 2011 in het ziekenhuis op de Dienst Traumatologie. In het ziekenhuis werd u bewaakt door een agent. U slaagde erin te ontsnappen uit het ziekenhuis, achteraan het gebouw, via de Dienst Spoedgevallen. U vluchtte naar een vriend. U belde uw vader op en vertelde hem dat u was ontsnapt en waar u verbleef. U vertrok op 12 augustus 2011 naar Moskou met de bus. U verbleef er enkele dagen bij uw neef. Uw neef regelde uw reis naar België met een vrachtwagen van de firma waarbij hij in dienst is. U vertrok vanuit Moskou op 19 augustus 2011 in de laadruimte van een vrachtwagen. Op het gehoor verklaarde u in België te zijn aangekomen op 22 augustus 2011. In feite kwam u in België aan op 23 augustus 2011 en diende diezelfde dag een asielaanvraag in. Na uw aankomst in België vonden twee incidenten plaats; uw echtgenote werd gearresteerd en ondervraagd door de autoriteiten en een huiszoeking werd uitgevoerd bij u thuis op 13 of 14 augustus 2011; uw gezin was voltallig thuis aanwezig die dag. Verder hebt u zich niet geïnformeerd naar de omstandigheden en gevolgen van de aanslag die geleid heeft tot uw vertrek.

Op het gehoor legde u de volgende documenten neer; uw rijbewijs, een fax van uw huwelijksakte, twee faxen van de convocatie van 13 september 2011 (identieke convocatie), een medisch attest, ook opgestuurd per fax. Het medisch attest dat u voorlegde ontving u via uw vader. Eén convocatie werd u per post opgestuurd op het adres van het asielcentrum waar u verblijft maar is verloren gegaan.

B. Motivering

Na nader onderzoek van de door u aangehaalde elementen stel ik vast dat ik u noch de status van vluchteling noch de subsidiaire beschermingsstatus kan toekennen, aangezien er dient geoordeeld te worden dat onderstaande elementen uw geloofwaardigheid ernstig ondermijnen;

Ten eerste, wat betreft de voorgelegde documenten; is het ten eerste opmerkelijk dat u, die door de autoriteiten wordt verdacht hulp te hebben geboden voor het beschieten van een blokpost en onder bewaking verbleef in het ziekenhuis, van datzelfde ziekenhuis een attest kreeg uitgeschreven op uw naam, weliswaar via uw vader (CGVS, p. 9, 15). Men kan verwachten dat een ziekenhuis waar een patiënt onder politiebewaking (CGVS, p. 16) verbleef wegens verdenking van een ernstig feit, in uw geval, collaboratie met terroristen (CGVS, p. 14-15), niet een attest uitschrijft maar dit aan de autoriteiten meldt. Toen u hiermee werd geconfronteerd stelde u dat alles mogelijk is in Dagestan. Dit argument is echter dermate vaag en algemeen en kan het onlogisch en ongeloofwaardig karakter niet verklaren (CGVS, p. 10). Na het gehoor, bij analyse van de documenten werd opgemerkt dat op het medisch attest dat u voorlegde staat dat u werd ontslagen uit het ziekenhuis en de behandeling thuis zou verderzetten (CGVS, p. 11-12, 16-17). Dit valt niet te rijmen met uw verklaringen als zou u uit het ziekenhuis gevlucht zijn (CGVS, p. 4, 11, 12). Om voorgaande redenen kan geen geloof meer gehecht worden aan uw verklaringen hieromtrent. Wat betreft de convocatie die u voorlegde kan gesteld worden dat de informatie op de fax niet overeenstemmen met uw verklaringen. U verklaarde dat de fax u werd opgestuurd vanuit Bammat-Bekyurt, Shaumjana 30, uw thuisadres (CGVS, p. 2, 8). Op de fax staat echter de naam en faxnummer van waar de fax is gestuurd (Komak-5.Moscow 095 1179104). Op basis van de naam van de afzender en op basis van informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier, kan afgeleid worden dat het zonenummer Moskou betreft. Het zonenummer 095 is weliswaar aangepast naar 495, maar verondersteld wordt dat het oude nummer in het faxtoestel is gebleven. Deze incoherentie ondermijnt de geloofwaardigheid van deze convocatie. Tot slot moet ten aanzien van beide documenten worden opgemerkt dat aan een document slechts een bewijswaarde kan gehecht worden indien ze ondersteund worden door coherente en geloofwaardige verklaringen, wat in uw geval niet kan beweerde worden. Aansluitend kan ook gesteld worden dat u geen enkel begin van bewijs hebt voorgelegd wat betreft de huiszoeking en het incident waarbij uw auto werd gebruikt. Zeker wat betreft het incident kan verwacht worden dat u hierover enige informatie had kunnen aanbrengen.

Ten tweede kan er verwacht worden dat u zich zou geïnformeerd hebben naar de precieze omstandigheden en gevolgen (verschijning in de media -werd u al dan niet vernoemd in de media-, materiële schade, aantal doden en gewonden etc.) van de aanslag gepleegd op de blokpost die vanuit uw auto werd beschoten of dat u ten minste een poging hiertoe zou ondernomen hebben. U verklaarde niets te hebben ondernomen (CGVS, p. 15). Dit ondermijnt op ernstige wijze uw vrees. Indien u vreest beschuldigd te worden van betrokkenheid bij een aanslag op de autoriteiten, kan verwacht worden dat u zich grondig informeert wat hierover en over u/uw auto in de media is verschenen. Aansluitend kan deze passieve houding verder geïllustreerd worden door het feit dat u onvoldoende hebt getracht uw onschuld aan te brengen (zelfs niet via derden) en u zich onvoldoende hebt geïnformeerd naar het feit of u wel (officieel) beschuldigd werd (CGVS, p. 12, 20). Vooraleer te beslissen tot internationale bescherming kan immers verwacht worden dat u grondig informeert (bv. via tussenpersonen) of en welke vervolging u riskeert. Hierbij dient ook gewezen op het feit dat uw vader voorzitter was van een fabriek in Khasavyurt (CGVS,p.21). Met dit profiel lijkt het aannemelijk dat hij in staat is contacten te leggen en informatie te verwerven teneinde uw vrees correct te kunnen inschatten. Ook uw beweringen

als zou u geen eerlijk proces krijgen in Dagestan wist u niet te onderbouwen. U beweerde enkel dat een eerlijk proces nooit gebeurd is en dat het uw auto was (CGVS, p. 20).

Er dient bijgevolg te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Wat betreft de situatie van de etnische Tsjetsjenen in Dagestan dient gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat in het licht van de algemene veiligheidssituatie eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging, ongeacht de etnie, een risico loopt op problemen met de autoriteiten. De rebellenbeweging bestaat reeds lang niet meer overwegend uit Tsjetsjenen, maar wordt soms nog gelinkt met de rebellie in Tsjetsjenië, zonder dat dit echter resulteert in acties tegen of een vervolging van deze bevolkingsgroep omwille van hun Tsjetsjeense origine. Daarom kan de loutere Tsjetsjeense origine niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog. De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden; dit betreft een begrensde aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen gevisieerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties; het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen.

Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Dagestan actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Tijdens het gehoor legde u de volgende documenten neer; uw rijbewijs, een fax van uw huwelijksakte, twee faxen van de convocatie van 13 september 2011 (identieke convocatie), een medisch attest, ook opgestuurd per fax. Wat betreft uw rijbewijs en huwelijksakte; deze documenten hebben geen beslissende invloed op uw asiëldossier aangezien ze, in uw geval, enkel persoonlijke gegevens bevatten. Bijgevolg wijzigen deze documenten niets aan deze beslissing. De convocatie van 13 september 2011 en het medisch attest werden hoger besproken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij beroept zich in een eerste en tweede middel respectievelijk op de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

2.2.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn

(J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.2. Waar verzoekende partij opwerpt dat *“de Commissaris-generaal zelf aanhaalt dat eenieder die gelieerd wordt met de rebellen een risico loopt op problemen met de autoriteiten”*, wijst de Raad erop dat door het volstrekt ongeloofwaardig bevinden van het voorgehouden asielrelaas eveneens elke voorgehouden link met de rebellen als niet geloofwaardig wordt beschouwd waardoor voormelde stelling geen toepassing vindt op verzoekende partij.

2.2.3. Betreffende het opnieuw benadrukken van haar etnische afkomst oordeelt de Raad dat het louter herhalen van de asielmotieven echter niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar zij op voormelde wijze in gebreke blijft. De motivering van verwerende partij waarom het loutere feit te behoren tot de Tsjetsjeense origine niet volstaat, wordt door verzoekende partij ongemoeid gelaten en derhalve als onbetwist en vaststaand beschouwd.

2.2.4. Aangaande het zich niet informeren over de aanslag waarbij haar wagen zou zijn gebruikt, oppert verzoekende partij dat door haar niet kan worden ingezien hoe zij zich desbetreffend zou hebben kunnen informeren nu zij na haar arrestatie in het ziekenhuis belandde en zij na haar ontsnapping uit het ziekenhuis vrijwel onmiddellijk haar land verliet.

De Raad wijst er evenwel op dat, daargelaten de vraag of verzoekende partij voor haar vlucht uit haar land van herkomst al dan niet in de mogelijkheid was om zich, hetzij zelf, hetzij via derde in kennis te stellen van de omstandigheden en de zwaarwichtigheid van deze aanslag, verzoekende partij ook na het verlaten van haar land heeft nagelaten zich desbetreffend te informeren. Aangaande dit element wordt in het verslag van het gehoor op het Commissariaat-generaal het volgende vermeld:

“Hebt u concreet nieuws over het incident waarbij uw auto betrokken was; bijvoorbeeld het aantal doden en gewonden, wie erbij was etc.

Ik heb geen informatie hierover gevonden en ik heb er niets over opgezocht. Toch wel, het kan zijn dat mijn ouders iets hebben vernomen of gelezen maar aan mij werd niets verteld” (administratief dossier, stuk 3, p. 15).

Voormelde houding etaleert een flagrante desinteresse die de geloofwaardigheid van het voorgehouden relaas op fundamentele wijze ondermijnt.

2.2.5. Waar verzoekende partij herhaalt dat het door haar bijgebrachte medisch attest wel degelijk aantoonde dat zij in het ziekenhuis heeft verbleven, stelt de Raad vast dat deze loutere herhaling van een element van het voorgehouden asielrelaas totaal geen afbreuk doet aan de vaststelling van verwerende partij dat de inhoud van dit medisch attest flagrant in strijd is met het door verzoekende partij voorgehouden relaas. Het niet in overeenstemming zijn van bijgebrachte stukken met het beweerde asielrelaas volstaat om op absolute wijze de ongeloofwaardigheid van dit relaas vast te stellen.

2.2.6. Betreffende de bijgebrachte convocaties argumenteert verzoekende partij dat het *“uiteeraard niet opgaat om aan de ene kant te beweren dat een verkeerd zonenummer in het faxtoestel was opgeslagen en dan vervolgens de afkomst van het faxbericht in twijfel te trekken op basis van dit verkeerd faxnummer”*.

De Raad stelt vast dat voormeld verweer resulteert uit een verkeerde lezing van de bestreden beslissing en derhalve feitelijke grondslag mist. Immers de reden van het niet aanvaarden van de oorsprong van de convocatiefax betreft niet het verkeerd faxnummer, doch wel dat verzoekende partij voorhoudt dat deze fax werd verstuurd vanop zijn thuisadres, Shaumjana 30 te Bammat-Bekyurt (administratief dossier, stuk 3, p. 2 en 8), terwijl duidelijk op de fax staat vermeld dat deze vanuit Moskou werd overgemaakt. Volledigheidshalve legt verwerende partij uit dat buiten de vermelding “Moskou” ook nog

een zonenummer is vermeld, met name "095", wat het oude zonenummer van Moskou betreft dat nu is gewijzigd in "495". De vermelding van het oude zonenummer betreft derhalve een nog niet gewijzigde programmatie in het faxtoestel. Dat beide zonenummers Moskou betreffen blijkt uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie (stuk 13, deel 2, p. 2).

2.2.7. De door verwerende partij vastgestelde flagrante tegenstrijdigheden, onwetendheden, onaannemelijkheden en desinteresse betreffende wezenlijke elementen van het voorgehouden asielaas verhinderen aan dit relaas enig geloof te hechten en laten niet toe verzoekende partij de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet toe te kennen.

2.2.8. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verwerende partij motiveert desbetreffend als volgt:

"Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog. De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden; dit betreft een begrensde aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen gevisieerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties; het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen.

Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Dagestan actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet." Verzoekende partij laat deze motivering ongemoeid waardoor deze als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.9. De middelen zijn ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen februari tweeduizend en twaalf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT